

DOCUMENTO

Ἐπεὶ ὁ ἅγιός μου αὐθέντης καὶ βασιλεὺς ὁ πατὴρ βασιλείας μου
 διέκρινε καὶ διωρίσατο καὶ ἀπελύθη χρυσόβουλλον τῆς ἁγίας
 βασιλείας αὐτοῦ ἵνα τὰ κατὰ τὴν θεομεγάλυντον θεοδόξαστον
 καὶ θεοφύλακτον Κωνσταντινούπολιν οἰκήματα ἅτινα
 σύνεγγυς εἰσι τῆς σεβασμίας μονῆς τῆς πανυπεράγνου
 δεσποίνης καὶ θεομήτορος τῆς Παμμακαρίστου καὶ κατεῖχοντο
 παρὰ τοῦ περιποθήτου αὐταδέλφου τῆς βασιλείας μου [πρότερον
 Τοῦ μακαρίτου ἐκείνου δεσπότη κυρίου Ἰωάννου τοῦ παλαιολόγου
 ὥσι καὶ κατέχωνται μετὰ καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἐνοικιαστῶν
 ὁσπητίων τοῦ Ἀμπελίου καὶ τῶν Ὑδρομυλῶνων καὶ
 ἀπλῶς εἰπεῖν κατὰ πᾶσαν αὐτῶν τὴν περιοχὴν καὶ νομὴν,
 παρὰ τοῦ περιποθήτου αὐταδέλφου τῆς βασιλείας μου
 Τοῦ ὑψηλοτάτου Μαρκέση Μοντεφεράντη Πορφυρογεννήτου
 Κομνηνοῦ κυρίου Θεοδώρου Δοῦκα Ἀγγέλου τοῦ Παλαιολόγου,
 ἀπολύει καὶ ἡ βασιλεία μου τὸν παρόντα χρυσόβουλλον
 λόγον αὐτῆς δι' οὗ προστατᾷ καὶ διορίζεται,
 κατέχειν αὐτὸν τὰ τοιαῦτα ὁσπήτια μετὰ πάσης δηλονότι
 τῆς περιοχῆς καὶ νομῆς αὐτῶν καὶ ἔχειν ἅδιαν πᾶσαν
 συνιστᾶν καὶ βελτιοῦν καὶ ποιεῖν καὶ μεταποιεῖν ἐπ' αὐτοῖς,
 ὅτι ἂν βούλοιο, καὶ καθ' ὅλου γε εἰπεῖν δεσποτικῶς ταῦτα
 κατέχειν αὐτὸν καὶ νέμεσθαι ἀναφαιρέτως καὶ
 ἀναποσπάστως καὶ παραπέμπειν αὐτὰ τοῖς ἐξ αὐτοῦ
 παισὶ καὶ κληρονόμοις αὐτοῦ κάκεινοι συνεχῶς
 τοὺς ἐξῆς πάντας χρόνους τοῖς αὐτῶν παισὶ καὶ
 κληρονόμοις ἐπειδὴ καὶ τελείως ἐκδίδωσι καὶ
 ἀποχαρίζεται ταῦτα πρὸς αὐτὸν καὶ ἡ βασιλεία μου,
 τῇ ἰσχύϊ καὶ δυνάμει τοῦ παρόντος χρυσοβούλλου
 λόγου αὐτῆς καὶ ὀφείλει τοῦτο στεριχθῆναι καὶ
 ἀσαλευτον διαμεῖναι καὶ διατηρηθῆναι ὅσον καὶ
 ἡ βασιλεία μου διορίζεται περὶ τῶν τοιούτων οἰκημάτων
 καὶ εἰς τοὺς ἐξῆς ἅπαντας χρόνους καὶ τὸ πάγιον ἔχειν καὶ
 ἑδραῖον καὶ ἄτρεπτον, εἰς γὰρ τὴν περὶ τούτου
 βεβαίωσιν καὶ ἀμετάβλητον κατὰστασιν καὶ τὸν παρόντα

Constantinopoli. Solo sappiamo dalle *Memorie* di Matteo Cantacuzeno che verso il 1348 il Marchese organizzò una spedizione per far valere i suoi diritti al trono imperiale, mentre ferveva la lotta civile nell'impero, spedizione che fu abbandonata per essere sopraggiunta la pacificazione (MATTEO CANTACUZENO, ed. Bonn, III, p. 8). Però non dimenticò i suoi diritti e nel testamento li rivendica per i figli, sebbene i fatti fossero da lui conosciuti ed esposti in modo tendenzioso per avvalorare i suoi diritti stessi (BENVENUTO SAN GIORGIO, op. cit., RIS, XXIII, col. 576).